

efter denne dato, er omfattet. Der er så et problem for patienter, der er opereret før 1. juli 1992, for de er henvist til at søge erstatning via søgsmål ved domstolene.

Det vil sige, at hoftepatienterne ikke er anderledes stillet end andre patientgrupper med hensyn til mulighederne for at få en retlig og lægelig vurdering af deres sag. Jeg mener, at de klage- og erstatningsmuligheder, som vi har fået etableret på sundhedsområdet i Danmark gennem de seneste år, sikrer patienterne mulighed for en retfærdig behandling af eventuelle klager og erstatningsansøgninger.

Forhandling

Kirsten Jacobsen (FP):

Efter Folketingets forretningsorden er det jo skik, at man takker ministeren for svaret, og jeg skal da også følge forretningsordenen – det har vi pligt til – men der er ikke nogen hjertelighed i den tak.

Jeg synes egentlig, det er sølle at opremse en lang beskrivelse af, hvordan tingenes tilstand er, og en beskrivelse af, at EU har sørget for, at vi efter 1998 får nogle bedre regler på det her område, samtidig med at ministeren siger: Ja, og så har vi været særlig gode, for vi har da også i mellemtiden fra 1995 lavet en frivillig ordning om produktansvar, vel vidende, at man allerede i 1991 i Sundhedsstyrelsen havde debatten om produktansvar eller ej.

Det vil altså sige, at man har siddet i styrelsen i 4 år og overvejet og skrevet frem og tilbage om, om man kunne forsvare at vente til 1998, vente på, at EU løste problemet, eller om man var nødt til at gøre noget selv. Og da man så så skandalerne udvikle sig lige for øjnene af én, ja, så fandt man ud af efter 4 år, at så måtte man hellere lave en frivillig ordning. Jeg må indrømme, at det synes jeg ikke er særlig imponerende.

Jeg vil gerne sige til ministeren, at det jo ikke er sandt, at hoftepatienterne har den samme mulighed som andre patienter. Det vil sige, at det har de nok, men patienterne fra før 1992 skal, som ministeren så rigtigt sagde, gå til domstolene, og ministeren ved jo lige så godt som jeg, at for at gå til domstolene skal man kunne påvise, at der er sket en lægelig fejl. Og dér er det jo sådan, at hvis lægen har skåret det rigtige sted, har stoppet et produkt ind i hullet, som ikke var ulovligt, og har syet sammen med de rigtige sting, ja, så er der ikke begået en

lægelig fejl, uanset om resultatet af operationen er, at personen er blevet invalideret, fordi det produkt, man puttede ind, var uanvendeligt.

Ser man på hoftepatienterne fra Ålborg, så er det jo sådan, at den protese, man anvendte, var alt for stor. Jeg har ladet mig fortælle, at man skulle være sådan cirka 2 m høj for overhovedet at kunne passe til den, og det er der jo ikke så mange danskere der er. Hvis man ser på den gruppes muligheder for at få erstatning, så var der 334, og fordi de skal via de almindelige domstole og påvise lægelige fejl, så er der foreløbig kun 5, som er kommet igennem systemet.

Det er grunden til, at jeg efterlyste en samlet lægelig og en samlet retlig vurdering af disse patientgrupper. For hvis man ser samlet på det, så er det jo helt klart, at det må være en lægelig fejl at operere 334 patienter med et udueligt produkt, således at mange af dem enten skal reopereres eller bliver direkte invalideret. Det er det, der er sagen, i hvert fald med dem fra Ålborg.

Hvis vi så vender os til de patienter, som er opereret med Boneloc, så kan vi jo i hvert fald konstatere, at kontrol med produktet har der ikke været, ingen kontrol. Vi kan også konstatere, at der er patienter, som er opereret før 1992, og patienter, der er opereret efter 1992. Vi kan konstatere, at det handler om ca. 3.000. Vi kan forholde os til meget anerkendte lægers udsagn om, at i 80-90 pct. af de patienter, de har undersøgt, er cementen løst. Vi kan også holde os til udsagn fra læger om, at selv om de ikke har smerter nu, så kan man ved røntgenundersøgelse konstatere, at cementen er løst, og man må forudse skader. Så vi kender endnu i dag ikke engang skadernes omfang.

Men jeg synes egentlig, det er forfærdeligt, at vi har oplevet sager før denne sag, hvor patienter har været udsat for en behandling, som har medført skade, og de har været trukket gennem retssystemet, kæmpet for deres sag i årevis, fordi reglerne, der skulle varetage dette område, ikke har været gode nok.

Og det står ministeren og forsvarer i dag med at fortælle os, at vi har et decentralt sundhedsvæsen, og vi har nogle embedslæger. Det er, som om den Sundhedsstyrelse, som ministeren har under sig, slet ikke har noget ansvar. Det er, som om læger, der igangsætter nye behandlingsmetoder, selv kan bestemme, om de vil indberette, om deres resultater de er dårlige eller gode. Og det kunne jo godt tænkes, hvis de har prøvet at indberette behandlingsresultater